



הווי

CHERCHEZ LA FEMME

בישראל, הוזעקו אנשי השלישות הראשית של צה"ל לחיפושים אחר חיילת בעלת חיוך נחמד, שתמונתה פורסמה בש"בועון האמריקאי לוג, בעקבות מכתב הזדהות והערצה של צעיר אמריקאי לחיילת זו, שהופנה לכתובת השלישות.

דמי תיווך

בתדיאביב, ניסה סמל משטרה לפשר בין שני ניצים, הותקף עלידי השניים, הוכה קשות.

MONEY MAKER

בנצרת, זכה מחמוד טאהא לגימלת ביטוח חודשית בסכום שעלה על משכורתו החודשית, לאחר שאשתו ילדה תאומים, העלתה את מספר הילדים מתחת לגיל 16 של משפחת טאהא ל-17.

יום סרט

בפתח תקווה, קנס שופט השלום אריה גרף את רגינה חסן בלירה אחת, ערך מגבית בין עובדי בית המשפט, שילם את הקנס, קנה לרגינה חסן ארוחה וכרטיסי נסיעה לביתה.

מאשפות ירים אכיון

ביפו, נקנסה אסתר אלקלעי ב-40 ל"י, לאחר שהיכתה את שכנתה בכף אשפה, פצעה אותה עד זוב דם.

פצצת זמן

ברמת גן, גילו חוקרי המשטרה כי גלי לוי הסרט ביב האבדון, העשויים צלולויד, ניצתו מחום, הביאו לשריפת ענק, שגרמה נזקים של עשרות אלפי לירות.

הקסם השחור

בבני ברק, השחירו אלמונים בזפת חלון ראווה של חנות ספרים, לאחר שבעל החנות, שלמה וינר, לא הסתיר את תמונות הנערות החשופות על שערי השבוי עונים שבחלון.

ברוך שלא עשני אשה

בירושלים, ביטל בית המשפט העליון את הרשעתו של בוקו בכה על אי התייצבות לשרות צבאי, מאחר ובצה"ת ייצבות פורסם מקום מגוריו כיהודה ולא יהודיה.

אם אין אני לי

בירושלים, טען אחמד סינדאוי במשפטו כי הלשין על עצמו בסני המשטרה במטרה להעצור ולהתרפא ממחלת הגניבות.

חתן וקלקדה

באקלטון, ארצות הברית, הכריחה אני גילין סילר, בת ה-47, את רוברט הרל, בן ה-68, לשאתה לאשה תחת איומי אקדה, נעצרה לאחר שפקיד משרד הנשואין סרב לבצע נשואי-כפיה.

אף עד פי

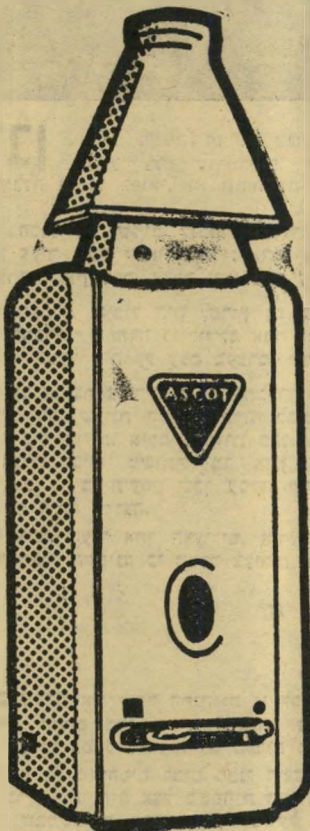
בתדיאביב, התלוננה אשה בת 30, כי בעת ביקור אצל רופא אף, אוזן וגרון הכריחה הרופא להתפשט, עשה בה מעשה מגונה.



מיד עם פתיחת חברי זורמים מיים חמים לנחיות עקרת הבית וכל בני המשפחה.

תסוקת "אסקוט" - יותר מ-12 ליטר מיים חמים (50°) ברגע.

חיבור לכל נקודה בבית: לאמבטיה, למקלחת ולמטבח.



מחמם המים האפורים בכל רחבי העולם



מנגנון סגירה טרמו אלקטרי - לבריחות מכסימלית.



שיכנוע

בתחנת הגבול הישראלית, קצין המכס ראובן ורניק מנסה לשדל את העלמה הדרוזית לעבור אל חתנה המיועד, אך הדיה ממאנת להשתכנע.

מן העיר אל הכפר - האיצו לפני כמה "שנים מוסדות המדינה באורחיה, מן העיר אל הכפר" אמרו מאות רבות של ישראלים ותיקים, בנטשם את חייהם המסודרים בערים. מן העיר אל הכפר? שאלה הדיה מעדי לפני שבוע, בשום אופן לא!

הדיה עמדה בפתח תחנת הגבול הישראלי, בראש הנקרה. זה עתה הגיעה עם אמה, אחותה ואחיה במכונית הדורה מביירות. הצעירה הדרוזית בת ה-22 היתה לבושה כמו מודעת אופנה: מעיל פרווה מגומר, נעליים לבנות חדות קצה ועקב. שצרה הזהוב היה גווז בתספורת עירונית אלגנטית.

היא העיפה מבט נחרד אחד בעשרות הנשים הכפריות שהמתינו לה מן העבר השני של תחנת הגבול, כשהן לבושות שמלות שחורות ארוכות שובל וראשן עטוף במספחות כפריות מסורתיות, וצעדה לאחור, כמבקשת לחזור על עקבותיה. "קחו אותי בחזרה!" בקשה מבני משפחתה הנלווים אליה.

אולם אי אפשר היה לקחתה בחזרה. כי דקות ספורות לפני כן עברה את תחנת הגבול הלבנונית, ועתה כבר היתה אורחית ישראלית, שהכניסה לארצות ערב חסומה בפניה.

הבטחה של אב

דיה נולדה בכפר מראר שבגליל הירוקה. עד גיל עשר טיפסה בין גבי עותיו הסלעיות של הכפר. ואז עברה משפת מעדי ללבנון, מתחת המאורעות שפרצו בארץ ישראל. הדיה הקטנה עברה לגור ברומניה, פרבר קייט מפואר של ביירות, בו נולדה אמה. מאזריה השאירה משפחת מעדי כמה חלקות זיתים, בית מרווח - והבטחה.

היתה זו הבטחתו של מעדי האב לשייך נימר, כי בכוא העת יתן מעדי את בתו הדיה לזהיר, בנו של שייך נימר. והבטחה שכזו, אין ערבי המכבד את עצמו שיעז להפירה.

המשפחה הגלילית התאקלמה במהרה ב-